

Katyni megemlékezés 2022. április 10.

Katyn erdei rejtik magukba a II. világháború egyik legfájdalmasabb emlékét, a lengyelek számára az egyik legnagyobb háborús traumát. 22 ezer honfitársunkat – köztük 15 ezer tisztet és 7 ezer civilt – börtönözték be, majd végeztek ki a Katyni vérengzés néven ismert tömeggyilkosságok során.

Lengyelországban április 13-a a Katynban meggyilkolt áldozatok emléknapja.

A Miskolci Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat és a miskolci lengyelség tagjai ezen alkalomból helyezték el koszorúikat 2022. április 10-én a Minorita templom melletti plébánia falán található emléktáblánál.

A vasárnapi megemlékezésen **Szabó Mónika**, az MLNÖ elnökének nyitó szavai után Miskolc MJV Polgármesteri Hivatala nevében **Badány Lajos alpolgármester** mondott beszédet, amelyben kiemelte az 1940-es események tragikus voltát.

Az alpolgármester úr beszéde után **Bárkányi Tamara** lengyel nyelven felolvasta Alicja Patey Grabowska-Steffen: Ziemio Katyńska című versét.

Alicja Patey Grabowska-Steffen: Ziemio Katyńska

Przyłóż ucho
do serca ziemi
a usłyszysz przyspieszony
rytm

Przyłóż palec
do przegubu dłoni
a wyczujesz przyspieszony
puls

Czego boisz się
Katyńska Ziemio?

Huk wystrzałów
drąży czaszkę
tylko w snach

Czego lękasz się
Katyńska Ziemio?
Krew męczeńska
zamiast deszczu
dawno w piach ...

A verset követően Szabó Mónika idézte fel a vérengzés eseményeit és annak hatásait, majd beszédének végén Bobory Zoltán: Eleven sebeink című versét mondta el.

Bobory Zoltán: Eleven sebeink

Ha szél sem jár, s moccsatlan az erdő,
ott akkor is, örökké suhognak, zúgnak a fák...

Küldik gyökereik a föld hangját,
föl törzsükbe, szárba, ágba,
mintha a gyilkos fegyverek
döreje bennük visszhangzana,
s rázza szüntelen a leveleket:
reszkető, suhogó jajjaikat
soha ne hagyják abba!

Itt már örökké vérszagú marad a föld!
A fekete varjak az ágakon álmaikban
lövések hangjára rezzennek
s az egykor még élőkre zuhanó rögök
örökké viselik szörnyű szégyentüket:
a többi, itt mind, szerte e tájon,
holtukban az idegenekkel egyenlő
oroszbereket rejtenek.

A hajnali hidegben
az ágak végén lengyel tisztok
utolsó, fagyos könnye csillog;
és mindörökké így marad,
amíg Katyń fölött jár a Nap,
ragyognak éjjel a csillagok.

S te sem feledheted venger,
hogy a hú polák-barát
eleven sebe ugyanolyan fájdalom,
mint ahogy bennünk él kegyetlenül
örök időkre a csendes, vérszínű Don.

Ahol éppúgy suhognak,
zúgnak a nyírfák, az éjjel
hazajáró magyar honvédek fölött,
s küldik örök tanúval,
a széllel üzenetüket:
Testvér! A testvér-halottakat
sem feledheted —
soha...

A megemlékezés az emlékezés koszorúinak elhelyezésével zárult.

Írta: Szabó Mónika
Fényképek: Tóth Péter